

Briselē, 2020. gada 18. septembrī
(OR. en)

**Starpiestāžu lieta:
2018/0089(COD)**

**9592/20
ADD 1**

**CONSOM 118
MI 233
ENT 80
JUSTCIV 72
DENLEG 46
CODEC 628**

"I/A" PUNKTA PIEZĪME

Sūtītājs:	Padomes Ģenerālsekretariāts
Saņēmējs:	Pastāvīgo pārstāvju komiteja / Padome
Iepr. dok. Nr.:	9059/20
K-jas dok. Nr.:	7877/18 + ADD 1-5
Temats:	EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA par pārstāvības prasībām patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai un Direktīvas 2009/22/EK atcelšanu – Igaunijas paziņojums

– Igaunijas paziņojums –

Igaunija atzinīgi vērtē Direktīvas par pārstāvības prasībām patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai mērķi stiprināt patērētāju kolektīvo interešu aizsardzības mehānismu arvien globalizētākā un digitalizētākā tirgū.

Tomēr Igaunija pauž nožēlu, ka šī nozarei specifiskā direktīva apdraud dalībvalstu civilprocesuālās tiesības un autonomiju, ieviešot vairākus horizontālus noteikumus, kas jau pastāv visās dalībvalstīs. Šādi noteikumi ir, piemēram, princips "maksā zaudētājs", *res judicata spēks*, *lis pendens*, prasības noraidīšana. Mēs uzskatām, ka procesuālajai autonomijai ir liela nozīme, un tā būtu jāievēro, izstrādājot civilprocesuālo tiesību instrumentus.

Igaunija ir viena no dalībvalstīm, kas atbalstīja viedokli, ka Savienības procedūrai būtu jāattiecas uz pārrobežu situācijām, tādējādi dodot iespēju dalībvalstīm izveidot pašām savas valsts sistēmas. Mēs joprojām uzskatām, ka tā būtu bijusi pareizā pieeja. Savienības noteikumi būtu jāievieš tikai situācijās, kad dalībvalstis pašas problēmu nevar atrisināt. Mēs uzskatām, ka pārstāvības prasību valsts sistēmas izveide nav tāds gadījums.

Noteikumiem par valsts tiesīgo iestāžu finansēšanu un tās pārbaudi vajadzētu būt dalībvalsts kompetencē. Diemžēl finansējuma noteikumi galīgajā tekstā ir horizontāli. Tāpēc mēs būtu devuši priekšroku vispārējai pieejai, kas attiecās tikai uz pārrobežu tiesīgo iestāžu finansēšanu.

Mēs esam ļoti nobažījušies par to, ka 7. panta 1. punkta formulējumā nav nošķirtas iekšzemes un pārrobežu prasības. Tādēļ Igaunija uzskata, ka tekstā nav izslēgta interpretācija, saskaņā ar kuru tiesas dalībvalsts noteikumi var liegt citas dalībvalsts tiesīgai iestādei, ko finansē trešā persona, iesniegt prasību, pamatojoties tikai uz trešās personas finansējumu, pat neizvērtējot finansētāju ietekmes iespējamo apmēru. Tas ir rezultāts, kam mēs nevaram piekrist. Šāds ierobežojums neatbilst direktīvas mērķiem, un tas mazām dalībvalstīm radītu nesamērīgas grūtības un finansiālu slogu atrast pārrobežu tiesīgās iestādes, kas nav publiskas iestādes.

Igaunija uzskata, ka patērētāju tiesību direktīvas darbības jomas noteikšana, izmantojot sarakstu ar 68 instrumentiem, tostarp gan direktīvām, gan regulām, ir neskaidra un ļoti grūti piemērojama praksē. Piemēram, mums ir grūti saprast, kā noteikt darbības jomu gadījumā, ja valsts tiesību aktos ir transponēta minimālas saskaņošanas direktīva, savukārt valsts noteikumi pārsniedz direktīvā paredzētos.

Mēs arī esam vīlušies, ka direktīvas transponēšanas un piemērošanas laiks ir ievērojami saīsināts salīdzinājumā ar vispārējo pieeju. Tādai mazai dalībvalstij kā Igaunija, kurā nav pārstāvības prasību sistēmas, šie laikposmi nav pietiekami, lai izveidotu šo sarežģīto sistēmu.

Tādēļ un vēlreiz uzsverot atbalstu patērētāju aizsardzības mērķim, Igaunija atturēsies balsojumā par šo direktīvu.
